Prietenul nostru Robert

Prietenul nostru Robert

Noi, trei surioare, aveam un prieten, pe care-l iubeam mult. Era o prietenie deosebită; dar ea a ţinut şi după ce nu ne-am mai căţărat în copaci după cuiburi de păsări şi nu ne-am mai descălţat de pantofi pentru a intra în râu să prindem raci sau în eleşteu după salamandre.

Prietenul nostru se numea Robert şi era fiul unui zilier. El nu era prea cuminte, căci bătrânul învăţător rupea multe nuiele pe fundul pantalonilor lui peticiţi. Unde era vorba de vreo bătaie, era şi Robert prezent; tot ceea ce nu avea voie să facă, îl atrăgea. Astfel şi-a cumpărat un pistol ca al poliţistului satului. Acesta l-a mustrat deoarece purtarea de arme şi trageri neautorizate erau interzise în cadrul hotarelor satului. Pistolul a avut un sfârşit groaznic; tatăl lui Robert l-a spart în bucăţi cu o piatră, după ce fiul său se împuşcase în picior. De fapt dorise să împuşte un şobolan gras, care privea mirat din canalul de scurgere; dar el a greşit ţinta.

Faptele rele ale prietenului nostru ni se păreau fapte vitejeşti şi acestea făceau să crească mai mult admiraţia şi ataşamentul nostru faţă de el. Fugeam după el ca nişte căţeluşi şi acest lucru îl măgulea pe Robert.

Robert era cu câţiva ani mai mare decât noi. Era înalt şi puternic, avea păr negru şi ochi întunecoşi. Dar nouă ne era drag; mai ales sora mea de şapte ani, Tamara, îl simpatiza mult; nouă ne era totdeauna teamă când el intra în conflict cu vreo autoritate publică. Când se întâmpla aşa ceva, Robert stătea cuminte pe sofa. Atunci Tamara, miloasă, se aşeza lângă el pe sofa şi îi amintea de multele reuşite ale bătăilor lui, care au trecut fără să fie pedepsit, până când Robert se consola cu gândul şi începea să se laude cu ceea ce avea să facă…

Câteodată se urca cu noi în turnul bisericii pentru a vizita bufniţele sau ne arăta un cuib cu păsărele, cărora însă nu le făcea nici un rău, căci era un mare prieten al păsărilor.

– Vino, Anne, spuse el surorii mele mai mici, ridicând-o sus pentru a privi în interiorul cuibului construit cu măiestrie.

– Robert, ce puternic eşti! spuse Tamara cu respect. Ştii ceva, când vei fi mare, am să mă căsătoresc cu tine!

– Nu! Eu, eu sunt doar cea mai mare!

– Robert, nu-i aşa că eu! se ruga Anne.

– Vă iau pe toate trei, promitea el mărinimos şi râdea.

Atunci eram din nou mulţumite.

Câteodată aveam şi o „influenţă de îmbunătăţire” asupra lui şi îl reţineam de la bătăi: de exemplu când a vrut să spargă geamul de la bucătăria învăţătorului sau când a vrut să demonteze căruciorul calfei de fierar. Eram mândre când el asculta de noi. Da, puternicul Robert, de care se temeau toţi băieţii, se lăsa învârtit de noi trei fetiţe!

Ne era groază când tata ne dojenea din cauza băiatului sau când mama ne întreba:

– Fetelor, ce găsiţi la acest băiat?

– Mamă, el este aşa de puternic!

– Şi ştii, el a spus că nu poate fi totdeauna cuminte. Iar Anne spuse încet:

– El face tot ce vrem noi şi, când va fi mare şi va merge la fabrică, se va căsători cu noi.

– Cu toate trei? întreba mama şi râdea.

– Da, cu toate trei, dădeam noi din cap şi o priveam fericite.

Preferinţa noastră pentru Robert a fost însă într-o zi justificată şi acum, când chiar tata îl laudă pe prietenul nostru, Tamara nu mai poate de bucurie.

Vreau să vă povestesc cum Robert al nostru a ajuns să fie cinstit şi de alţi oameni din sat.

La marginea satului nostru se întindea o pădure deasă de brad şi în spatele pădurii era o carieră de piatră din care pietrarii ciopleau bucăţi mari de piatră, pe care apoi le prelucrau cu dalta în frumoase blocuri dreptunghiulare. Apoi le transportau în oraş, unde se construiau clădiri măreţe. În această carieră era şi o căsuţă de lemn, în care lucrătorii îşi depozitau uneltele, hrana şi praful de pucioasă şi unde puteau să se odihnească la amiază.

În vecinătatea noastră locuia un băiat care se numea Fred. El avea şi fraţi mai mici, şi fraţi mai mari şi era tocmai la vârsta când oamenii din sat le spuneau băieţilor „ştrengari.” Acest Fred a ajuns odată în căsuţa de lemn, căci unchiul său lucra în carieră ca pietrar. Pe când micuţul scotocea printre tot felul de obiecte, sticle goale, unelte şi haine, descoperi o cutie plină cu praf de pucioasă. Ochii băiatului străluceau. Privi în jur şi, când observă că e singur, îşi umplu cele două buzunare cu praf de pucioasă şi, cu faţa roşie de entuziasm, dar fluierând nepăsător, trecu printre oamenii care lucrau şi se îndreptă spre pădure.

Sus, în pădure îl întâlniră pietenii lui care se jucau de-a hoţii. De aceea făceau o larmă groaznică.

Fred îi întrerupse din joc.

– Am ceva! se lăudă el şi îşi ţinea mâinile peste buzunare, ca şi cum ar fi ascuns aur.

– Ce poate să fie, mormăi fiul măcelarului.

– Am praf de pucioasă! triumfă Fred.

– Praf de pucioasă? – De unde? strigară băieţii emoţionaţi şi se înghesuiră în jurul lui Fred.

Acesta ridică din umeri, căci nu dorea să răspundă la întrebările lor, şi scoase un pumn plin cu praf de pucioasă.

– Să facem un vulcan, propuse Bert.

– Asta e periculos! avertiză fiul măcelarului.

– Ţi-e frică? întrebă Karl.

– Prostii, eu şi frica – dar este interzis!

– Ah – interzis! Construim o bombă!

– Nu, ne jucăm de-a revoluţia! strigă Sepp.

– Nu, hotărî Fred, căci praful îi aparţinea lui, în primul rând să facem un vulcan şi pe urmă, cu restul – vedem noi atunci!

Se furişară toţi în pădure pentru a nu fi văzuţi. În mijlocul pădurii era o poiană mică acoperită cu muşchi şi înconjurată de brazi înalţi. Aici începură să construiască din pământ o movilă; în vârf scobiră o gaură şi Fred puse o parte din praf.

– Cine dă foc? întrebă Bert, care ţinea în mână două chibrituri. Nici unul nu îndrăznea să facă acest lucru.

– În sfârşit se hotărî Fred; ceilalţi băieţi se dădură deoparte. El aprinse un chibrit, apoi îl ţinu deasupra prafului.

Mirosul de sulf îi intră lui Fred în nas; sus, pe un brad stătea un piţigoi şi cânta. Toţi îşi ţineau respiraţia. Mica flacără ajunse la praful de pucioasă – o coloană de flăcări a ţâşnit în sus; în acelaşi timp a răsunat un ţipăt strident şi, până să-şi dea copiii seama despre ce e vorba, l-au văzut pe Fred stând în flăcări. Scânteile au ajuns la praful de pucioasă din buzunarele lui şi astfel a început să ardă.

Strigând, băieţii alergau speriaţi. Numai fiul măcelarului rămase.

– Tăvăleşte-te pe jos, tăvăleşte-te! strigă el şi îi dădu un ghiont lui Fred care căzu jos. Apoi începu să rupă muşchi şi îl aruncă pe băiat, care se tăvălea pe jos de durere şi de frică de moarte, pentru a stinge flăcările care cuprinseră hainele de pe el. În sfârşit Franz reuşi să-i rupă zdrenţele arse şi să stingă focul. Fred stătea culcat la pământ şi se tânguia. Corpul îi era acoperit de arsuri, încât nu simţea frigul; hainele lui nu erau decât o grămadă de zdrenţe carbonizate, afumate. Încurcat, Franz privea în jur; apoi îşi dezbrăcă jacheta şi o puse pe Fred.

– Hai să mergem acasă!

– O, au, au! se văita Fred, o să mor, toate mă dor aşa de tare!

Franz îl duse până acasă, furişându-se prin spatele caselor şi şurilor. Pe pragul casei părinteşti, Fred îşi pierdu cunoştinţa şi căzu chiar la picioarele mamei lui, care tocmai ieşea pe uşă cu căldarea cu rule.

Apoi urmară zile grele, foarte grele. Băieţii satului treceau unul pe lângă altul şi nu îndrăzneau să se privească; căci pentru ei se apropia pedeapsa.

– Vă învăţ eu minte să vă jucaţi cu praf, o să vă învăţ eu! spunea bătrânul învăţător, răsuflând greu, şi băieţii se lăsau bătuţi, gândeau la Fred şi nu murmurau deloc. Numai Franz a fost cruţat, mai ales că avea şi el câteva arsuri dureroase la mâini.

Fraţii cei mari şi cei mici ai nefericitului plecau capul, dar se simţeau totuşi importanţi. Când noi îi întrebam de bolnav, făceau feţe posomorâte şi adăgau de fiecare dată: „Suntem bucuroşi că nu am fost acolo.” Femeile din vecinătate spuneau că Fred va muri.

Să moară? Într-o seară stăteam liniştite şi priveam cu groază spre casa vecinilor. Acolo, sus la mansardă, stătea Fred şi trebuia să moară. Femeile, care luau apă de la fântâna satului, vorbeau despre acest lucru şi îşi ştergeau ochii cu colţurile şorţurilor.

Robert venea de la gară cu o mulţime de muncitori; căci el mergea deja de două luni la fabrică şi câştiga bani, ceea ce ne impresiona deosebit de mult. Noi îl aşteptam în fiecare seară pe la această vreme sub nucul cel mare de la fântână şi apoi îi povesteam întâmplările de peste

– O, Robert, strigă Tamara când prietenul nostru se apropie, gândeşte, ei spun că Fred va muri!

– Da, am spus eu, are o arsură foarte mare care nu vrea să se vindece!

Anne privea descurajată cu ochii ei mari şi negri spre Robert, ca şi cum el ar fi putut să-l vindece. Toţi îl iubeau pe Fred, şi desigur şi Robert.

Sus, la mansarda spre care priveam sfioase, era medicul. Acesta era un om înalt şi slab şi avea o barbă rară şi ochi ageri. Făcu o faţă serioasă, când îl consultă pe Fred; arăta atât de neliniştit, încât mama lui Fred începu să plângă.

– Dacă unul din fraţi ar vrea să se lase operată de la el o bucată de piele pentru a fi pusă peste rană, poate s-ar vindeca, spuse în sfârşit medicul; cu un transplant de piele ar putea fi salvat băiatul; dar, desigur, nu este nici unul…

Mama se uită în jur la fiii ei, dar cei mai mari priveau în jos, iar cei mici priveau plini de spaimă.

– Operăm cu un cuţit ascuţit şi subţire, spuse medicul, încurajându-i, nu doare aproape deloc.

– Eu trebuie să…, mormăi cel mai mare dintre fraţi şi se strecură afară; în grabă îl urmă şi al doilea. Cei mici începură să plângă; le era frică de cuţit.

– Nu aş putea eu...? îl rugă mama.

Medicul o privi şi dădu din cap dezaprobator.

Fraţii au venit la noi în curte şi ne-au povestit ce le spusese medicul.

– Să te laşi să-ţi jupoaie pielea ca la un iepure! strigă Karl, cel mai mare.

– Da, se cerea prea mult, asta vedeam şi noi.

– Cu un cuţit ascuţit! adăugă Heiner. El era alb ca varul, căci nu putea vedea sânge şi nici să audă de aşa ceva.

Ochii Tamarei străluceau. Ei îi plăceau poveştile înfiorătoare şi faptele vitejeşti, iar cea mică îşi astupă urechile ca să nu audă. Robert respira greu şi îşi trecu de câteva ori cu mâna peste fruntea înfierbântată. Apoi se ridică şi trecu îngândurat strada. Noi nu i-am dat importanţă şi întrebam într-una pe băieţi dacă nu va fi dureroasă operaţia şi dacă va încerca vreunul să-l scape pe Fred de la moarte.

De la casa vecină veni în grabă micuţul Franz şi strigă încă de departe:

– Robert se lasă operat pentru Fred al nostru!

Atunci toţi au amuţit, iar noi, fetele, am început să plângem. Clopotele bisericii băturâ, şi băieţii plecară acasă. Se întuneca şi noi tot mai stăteam şi şopteam între noi cu glasuri înecate de lacrimi.

– Robert al nostru! plângea Tamara.

Apoi veni mama şi îşi luă în casă cei trei copii trişti şi îi mângâie. Tamara povestea, iar cea mică îşi ascunse capul în rochia mamei; acest lucru îl făcea totdeauna când se temea.

Trecură câteva zile. Nu aveam voie să mergem la Robert, căci era în pat. Femeile povesteau la fântână că Fred se va face iarăşi sănătos şi că Robert e un adevărat băiat, de la care nimeni nu se aşteptase la o asemenea faptă.

Noi număram zilele care le mai aveam de aşteptat până când vom putea merge la Robert, iar dimineaţa, când ne trezeam, el era primul nostru gând. Strângeam pentru el mere şi portocale, tot ce primeam noi; la fel şi prăjiturile le împachetam şi le păstram pentru Robert.

În sfârşit, sâmbăta, tata spuse:

– Acum puteţi merge..., şi am alergat cât am putut de repede la el.

Lucrurile păstrate pentru Robert le-am împachetat în coşuleţele noastre şi nu după mult timp am fost în faţa casei lui.

Anne deschise uşa camerei. Am intrat înăuntru încet, şovăind. Robert stătea pe sofa, acolo unde de atâtea ori l-am consolat după vreo pedeapsă, şi ne zâmbea. La început am stat timide la uşă. Prietenul nostru era aşa de schimbat; ne părea străin. Faţa lui, roşie de altfel, era palidă, dar ochii lui au strălucit când ne-a văzut. Braţul îi era bandajat. Pe masă se afla un îmbelşugat dejun cu pâine cu unt, carne şi lapte.

Toate acestea le-a primit de la părinţii lui Fred, spuse mama lui Robert privindu-l cu mândrie, nu mai ştiu ce să-i dea de bucurie.

– Robert, te-a durut?

– Nu ţi-a fost frică?

– Te mai doare?

– O, Robert, sunt aşa de fericită!

Astfel vorbeam toate în acelaşi timp. Apoi am despachetat tot ceea ce am adus şi ne-am aşezat lângă el. Eu cred că nu am fost niciodată aşa de fericite ca în acea zi în camera aceea afumată şi joasă.

Aceasta este o poveste adevărată. Robert este încă prietenul nostru cel mai bun, chiar dacă lucrează de dimineaţa până seara la fabrică şi nu îl vedem aşa de des. Tamara s-a făcut mare între timp şi învaţă franceza. De căsătorie nu mai este acum vorba între noi. Cred că Robert se gândeşte la Agnes, sora lui Franz, care lucrează de asemenea în oraş. Când se iveşte vreo ocazie, trebuie să vorbesc acest lucru cu Robert – sigur, mie îmi va spune...

Da, Robert a fost altruist! El şi-a dat o parte din el, în dureri, pentru a salva viaţa micului Fred.

Şi Mântuitorul meu, Domnul meu Isus Hristos, nu a dat El mult mai mult? Nu S-a dat El pe Sine însuşi de bunăvoie? Şi cât a suferit El!

Această întâmplare cu Robert mi-a dat prilejul să gândesc la lucrarea Mântuitorului meu, să mă ocup cu El şi cu dragostea Lui minunată şi să-L primesc pe El ca Mântuitor personal. El S-a dat pentru mine la moarte!

Pot să-L mulţumesc îndeajuns?

Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.(Apocalipsa 3.20)

Aceste cuvinte ale Domnului ISUS HRISTOS sunt şi pentru tine cititorule! El doreşte să-ţi dăruiască viaţa veşnică şi să aibă o legătură personală şi permanentă cu tine. Doreşti şi tu acest lucru?

clickbible.org